

Hồi Thứ Ba Mười Tư VÕ LÂM NHẤT TUYỆT

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ.

Sao có thể như vậy được? Đoạn Như Yên sao lại chưa chết? Chính mắt mình nhìn thấy nàng đã khí tuyệt thân vong!

Lời nói của người này không thể tin được! Hàn Tiểu Tranh không nén được cười lớn:

“Người lại nói cô ấy chưa chết... hi hi... cô ấy lại chưa chết!”

“Rất đáng cười ư?”

“Sao lại không đáng cười?”

“Người có từng nghe nói trong võ lâm có một loại võ công trá tử chưa?”

“Đương nhiên đã từng nghe, nhưng cô ấy vốn không phải người...”, nói đến đây Hàn Tiểu Tranh đột nhiên im bặt, Hàn Tiểu Tranh định nói cô ấy vốn không phải người trong võ lâm, nhưng nói được một nửa liền cảm thấy có gì đó không phải.

Vì căn bản Hàn Tiểu Tranh không có lý do gì nói chắc Đoạn Như Yên không phải người trong võ lâm! Ngay cả chủ quỹ của Xuân Phong Đắc Ý Lâu cũng đều là người của Vong Ưu Cung, vì sao Đoạn Như Yên không thể là người trong giang hồ?

Nhưng sự việc này cũng khiến người ta rất khó tiếp nhận. Chính mắt Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy cái chết của Đoạn Như Yên, mà bây giờ lại có người nói Đoạn Như Yên vẫn còn sống!

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh trong bụng đây nghi vấn, hỏi: “Làm sao người biết nhiều chuyện như vậy?”

Người có thể biết được nhiều chuyện bí mật như vậy, nhất định là không đơn giản chút nào. Đương nhiên, cũng có khả năng những lời nói này đều do hấn tự bịa ra.

Người kia đột nhiên cười “ha ha ha” thành tiếng, cười xong rồi nói: “Người vẫn chưa nhận ra thanh âm của ta sao?”

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên, trầm tư một hồi lâu rồi lắc lắc đầu: “Nghe không ra!”, trong bụng Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Người không chịu đứng ra ngoài sáng cho ta nhìn, nhất định là người đã từng gây bất lợi cho ta!”

Người kia thở dài một hơi rồi nói: “Thì ra giống người vong ân phụ nghĩa trên thế gian lại nhiều đến như vậy! Tiểu tử, ta đã ba lần cứu mạng người rồi!”

Hàn Tiểu Tranh cứng đờ toàn thân, rồi như người trong mộng chợt tỉnh: “Hắc y nhân! Người là người mặc đồ đen!”

Người kia cười đáp: “Xem như người vẫn còn chút lương tâm”.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã có thể đoán chắc người này đã từng cứu mình. Lúc ấy Hàn Tiểu Tranh đang trên đường từ Hoa Thạch Thành về Cô Thủy Trấn thì gặp người do Lữ Nhất Hải phái đến giết mình, may nhờ có vị hắc y nhân này đến cứu.

Còn nói “cứu mạng ba lần”, một lần chính là chỉ lần này, vậy còn một lần nữa đâu?

Hàn Tiểu Tranh lòng nóng như lửa đốt, hốt nhiên bưng tỉnh nói thầm: “Không lẽ người tung dây thừng ra cứu ta ở đỉnh Xuân Phong Đắc Ý Lô chính là người này?”

Nhất định là người này!

Vô luận thế nào, hắn cũng là người cứu mình nhiều lần. Hàn Tiểu Tranh bất giác vô cùng cảm kích, vội vàng chuyển thân xuống giường để thi lễ. Nhưng trên người cấm đầy ngân châm, mà lại chỉ mặc mỗi chiếc quần lót ngắn, thật là bất nhã, nên cảm thấy có chút không ổn, liền ngập ngừng không dám.

Người kia dường như nhìn ra tâm ý của Hàn Tiểu Tranh, liền nói: “Không cần, không cần. Ngân châm trên người người thì đã có thể nhổ ra rồi đấy, tự mình ra tay đi”.

Hàn Tiểu Tranh ngượng ngịu cười rồi nhanh chóng nhổ hết ngân châm trên toàn thân ra, lại tìm được quần áo ở đầu giường, nhanh chóng mặc vào người, rồi mới thi lễ: “Đa tạ... đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!”

Người kia đáp: “Bất tất đa lễ, cứu thêm vài mạng người cũng không phải chuyện xấu, sau này có gặp Diêm Vương cũng dễ nói chuyện hơn!”, nói đến đây người ấy lại cười phá lên.

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh có quá nhiều nghi hoặc, Hàn Tiểu Tranh nói: “Tiền bối làm sao biết được Đoạn cô nương chưa chết? Mục đích khiến Đoạn Như Yên giả chết như vậy là cái gì?”

Người kia đáp: “Lúc Đoạn Như Yên giả chết, ta đang ở trên nóc nhà, từ đầu chí cuối ta đều xem rất rõ ràng. Ta còn nhìn thấy bộ dạng hết hồn thất sắc của người lúc người xông vào nhà, sau đó lại thấy người muốn cứu Đoạn Như Yên. Điều nằm ngoài dự liệu của ta chính là người lại có thể chạy thoát khỏi nhà trong tình hình như thế!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nếu không có tiền bối tương trợ thì chẳng phải ta cũng đã phơi thây dưới mái nhà đó rồi ư?”

Người kia đáp: “Nhưng mà trong tình cảnh như thế, người vẫn có thể cấp trung sinh trí cũng là không dễ dàng chút nào”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Hèn gì sau đó, khi Tả Chi Nhai đến hầm mộ tìm thi thể cô ấy thì hầm mộ trống không! Lúc đó ta và Tả Chi Nhai đều cho rằng hung thủ sát hại Đoạn Như Yên đã di chuyển thi thể đi vì không muốn người khác điều tra ra chân tướng. Đâu biết cô ta vốn chưa chết?”

Người kia nói: “Mục đích cô ta làm như vậy chính là để lợi dụng người. Bởi vì cô

nàng nghĩ rằng người sẽ không làm lớn chuyện, cho nên sau khi người vào phòng cô ta rồi, cô ta sắp đặt một hiện trường tự sát, lại cố ý để lộ vài điểm. Trong kế hoạch của cô ta, sau khi người xem qua hiện trường rồi chắc cũng sẽ bó tay, kinh hoảng thất tác, lúc này đồng bọn của cô ta liền tiến vào, nhìn thấy người và thi thể cô ta ở đó, người ta sẽ có hai cách suy đoán: một là Đoạn Như Yên tự sát, hai là chính người sát hại Đoạn Như yên!”

“Nhưng vì người và Đoạn Như Yên chưa từng gặp nhau, người và cô ta cũng không có thù hận, cho nên người ta sẽ cho rằng Đoạn Như Yên tự sát. Nhưng Tả Chi Nhai nhất định không nghĩ vậy, bởi vì hắn quá sáng suốt, hắn sẽ nhanh chóng nhìn ra lộ điểm, kỳ thật đó là lộ điểm do Đoạn Như Yên cố ý bày ra. Hắn có thể suy đoán ra chân tướng là Đoạn Như Yên chết do bị người khác giết!”

“Nên sau khi trải qua chuyện này, Tả Chi Nhai cần phải biến mất, cần phải thiên phương bách kế điều tra tìm ra hung thủ giết Đoạn Như Yên. Mà người giống hung thủ nhất là phụ thân hắn Tả Trường Tiểu – đó chính là Lữ Nhất Hải!”

Hàn Tiểu Tranh nhíu mày: “Cô ta muốn hai cha con hắn tàn sát lẫn nhau?”

“Cô ta biết khả năng đạt đến mức như thế không quá lớn. Nhưng Tả Chi Nhai sẽ bỏ nhà ra đi. Đối với cô ta và người đứng sau cô ta mà nói thì đây đã là một chuyện tốt. Lúc đó, võ công của Tả Chi Nhai đã không kém hơn Lữ Nhất Hải. Mất đi Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải như mất đi một bảo vật!”

Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa hiểu: “Lữ Nhất Hải không phải đã từng cấu kết với người của Vong Ưu Cung cùng tấn công Vô Phiêu Đường của Diệp Thích thúc thúc rồi sao?”

“Vì mỗi lúc mỗi khác, Vong Ưu Cung dù cho làm gì đi nữa thì cuối cùng vẫn là để làm yếu rồi tiêu diệt Vô Nhai Giáo. Trước đây cấu kết với Lữ Nhất Hải tấn công Vô Phiêu Đường là để khơi dậy cho nội bộ Vô Nhai Giáo lũng củng, sự thật là bọn chúng đã rất thành công. Chỉ một kế hoạch đó đã khiến Vô Nhai Giáo tổn thất liên hai đường chủ. Mục tiêu tiếp theo của bọn chúng là mượn danh nghĩa bị giáo chủ Vô Nhai Giáo trục xuất nhưng thực tế là ngầm dựa vào giáo chủ Lữ Nhất Hải. Lần này lại phải ra một chi tiết nho nhỏ, vì Diệp Thích đột nhiên xuất hiện!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Như vậy, giữa Tả Chi Nhai và phụ thân hắn tuy đã có khoảng cách vì Đoạn Như Yên, nhưng cũng không đến nỗi cam tâm bán mạng cho Vong Ưu Cung? Nhưng rồi cũng sẽ máu lẫn vào nước, hắn làm sao lại có thể vì một người phụ nữ mà quay lại đối phó với cha ruột của mình?”

Người kia đáp: “Nên người của Vong Ưu Cung mới nói cho Tả Chi Nhai biết một chuyện, rằng Lữ Nhất Hải không phải cha ruột của hắn!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc cực độ: “Lời nói dối hoang đường như vậy cũng lừa được Tả Chi Nhai sao?”

Người kia đáp: “Nếu câu này là lời nói dối thì nó thật sự rất hoang đường, nhưng

đó không phải lời nói dối, mà là sự thật!”

Hàn Tiểu Tranh lặng người đứng yên tại chỗ, Hàn Tiểu Tranh phát giác hôm nay đã nghe được quá nhiều sự việc không thể tưởng tượng nổi.

Người kia thở dài một hơi rồi nói: “Không biết người có nghe qua Diệp Thích từng nói rằng lúc hắn truy sát Lữ Nhất Hải, hắn đã giết chết vợ con của Lữ Nhất Hải?”

Hàn Tiểu Tranh chột búng tỉnh, không sai! Trong lúc Lữ Nhất Hải vây công Diệp Thích, Hàn Tiểu Tranh đang ẩn nấu trên lầu nên đã nghe được cuộc đối thoại về vụ việc này giữa Diệp Thích và Lữ Nhất Hải!

Người kia nói: “Diệp Thích đích xác đã giết chết vợ con của Lữ Nhất Hải, đây là quy củ xử phạt phản đồ của Vô Nhai Giáo. Cho nên khi Lữ Nhất Hải rời khỏi Vô Nhai Giáo, hắn chỉ có cô thân một mình! Để mai danh ẩn tính, hắn đã chọn Tả gia, sát hại Tả Trường Tiểu cha ruột của Tả Chi Nhai, sau đó thay đổi thành hình dạng của Tả Trường Tiểu, chiếm đoạt vợ con, mà vợ con của Tả Trường Tiểu lại không biết chút gì về việc này, bởi vì thuật dịch dung của Lữ Nhất Hải vốn là vô lâm nhất tuyệt!”

Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy lưng mình phát lạnh từng cơn.

Khi Tả Chi Nhai biết người mà mình sớm tối kính yêu không những không phải là cha ruột mình, ngược lại là kẻ thủ giết cha mình, tâm tình của hắn sẽ như thế nào?

Đau đớn khôn cùng? Không, tuyệt đối không đơn giản chỉ là đau đớn tuyệt vọng!

Tả Chi Nhai vẫn có thể đứng vững khi nghe được sự thật này, đích xác không dễ!

Người kia nói: “Ta không biết Thần Thủ làm thế nào để khiến Tả Chi Nhai tin đây là sự thật. Tóm lại, Tả Chi Nhai đã tin, nên cho đến nay, Thần Thủ không phải làm thêm bất kỳ điều gì để kích động, Tả Chi Nhai cũng bán sức cho hắn! Hắn cần phải báo thù cho cha ruột hắn!”

Nói đến đây, người kia lại thở dài một hơi, thanh âm trở nên chậm rãi hơn:

“Kỳ thật, tuy Lữ Nhất Hải giết chết cha ruột Tả Chi Nhai, nhưng bao nhiêu năm nay sớm tối gần nhau nên cũng đã có tình cảm với Tả Chi Nhai, một thân võ công của Tả Chi Nhai đều do hắn truyền thụ. Đương nhiên, Tả Chi Nhai không hề hay biết người mà đêm đêm đến gọi mình tỉnh giấc ra ngoài luyện công chính là Lữ Nhất Hải. Lữ Nhất Hải để Tả Chi Nhai luyện võ, vô hình là để một mối nguy hiểm tiềm tàng kề bên mình, không phải hắn không nghĩ đến, nhưng hắn vẫn làm như thế, không ai biết hắn đang nghĩ gì trong lòng?”, hắc y nhân ngừng lại rồi im lặng.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tim mình đập thành thịch. Tả Chi Nhai đương nhiên phải báo thù cho cha, nhưng sau khi báo thù rồi, hắn có thoải mái vui vẻ không?

Đoạn Như Yên mặc nhiên chưa chết!

Lữ Nhất Hải lại là kẻ thù giết cha của Tả Chi Nhai!

Mình thì mất trí nhớ trong một thời gian!

A Vân vẫn nằm trong tay Thần Thủ!

Bất luận thế nào, đây chính là một âm mưu vô cùng lớn.

Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi: “Những việc Vong Ưu Cung làm, vì sao Thần Thủ lại biết rõ ràng như vậy?”

Đây thật sự là một việc rất kỳ quái!

Người kia từng từ từ nói: “Bởi vì Thần Thủ chính là chủ nhân Vong Ưu Cung”.

Lại là một chuyện khiến người ta kinh ngạc đến giật mình, nhưng Hàn Tiểu Tranh như đã bị tê dại đi rồi.

Một lúc sau, Hàn Tiểu Tranh nói: “Thần Thủ không phải Lục Vương Gia sao? Làm sao lại trở thành chủ nhân của Vong Ưu Cung?”

Người kia cười nhạt, đáp: “Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của hắc! Từ trước đến nay, có không ít tà giáo bang phái xuất hiện trên giang hồ, bọn chúng đều có dã tâm rất lớn, nhưng kết quả đều như một đoá hoa chỉ nở một lần. Vì đối với những tà giáo như thế, không chỉ có người của chính phái trong võ lâm hợp sức tấn công, mà cả triều đình cũng xem bọn họ là cái gai trong mắt, xương cắm trong thịt, cần phải nhanh chóng nhổ bỏ!”

“Còn Thần Thủ là Lục Vương Gia! Cho nên mười chín năm trước, triều đình đã chú ý đến sự quật khởi của thế lực tà ác Vong Ưu Cung, cũng đã dùng không ít lực lượng công kích, kết quả vẫn luôn không theo ý người, vì bọn họ không biết chủ nhân Vong Ưu Cung lại là Lục Vương Gia! Mỗi đợt hành động của bọn họ đều bị Thần Thủ nắm trong lòng bàn tay. Bọn họ làm sao có thể thành công được?”

Nói đến đây, người ấy ngập ngừng, lộ rõ nét thần bí: “Người cho rằng có mấy người biết được chuyện này?”

Hàn Tiểu Tranh lắc lắc đầu.

Người kia nhẹ nhàng nói: “Ba người, chỉ có ba người. Một người là bản thân hắc, một người là ta, còn một người nữa chính là ngươi đấy!”

Hàn Tiểu Tranh gượng cười, vì Hàn Tiểu Tranh biết hiểu rõ quá nhiều bí mật không phải là một chuyện tốt, đặc biệt là đối với những bí mật dễ mất mạng như thế này, nó rất có khả năng sẽ mang lại cho mình vô cùng vô tận những điều phiền phức.

“Người làm sao biết được nhiều chuyện như thế?” Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc cũng mở miệng hỏi câu này, thật ra Hàn Tiểu Tranh đã muốn hỏi vấn đề này từ sớm, chỉ vì nếu hỏi như vậy là có phần hoài nghi đối phương, mà đối phương lại là ân nhân cứu mạng của Hàn, Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể nghi ngờ ân nhân cứu mạng của mình?

Nhưng cuối cùng Hàn Tiểu Tranh cũng không nhận được phải hỏi. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy không hỏi thì bức bí không chịu được, như có một cái xương cái mắc giữa cổ họng, không khạc ra không được.

Chuyện này thật kỳ quái, người ấy làm sao lại biết nhiều chuyện như vậy?

Người kia nói: “Thật không ngờ người nhin được lâu như thế mới hỏi câu này, xem ra người đã kính ta như ân nhân cứu mạng rồi. Đáng tiếc, ta chỉ có thể trả lời một nửa!”

“Một nửa?” Hàn Tiểu Tranh càng lấy làm lạ.

“Chỉ một nửa. Vì ta là Phục Ngưỡng, Vô Nhai Giáo Vô Giải Đường đường chủ”.

Hàn Tiểu Tranh lấp bắp: “Người... người là Phục... Phục đường chủ?”

Phục Ngưỡng nói: “Người cứ xưng hô với ta như với Diệp Thích vậy! Một nửa còn lại, ta tạm thời không thể trả lời cho người biết được”.

Hàn Tiểu Tranh cũng không thiết đến “một nửa còn lại”, người trước mắt là Phục Ngưỡng đã khiến Hàn Tiểu Tranh vô cùng bất ngờ.

Hàn Tiểu Tranh cúi thấp đầu hỏi: “Người đã từng trợ giúp Mộc thúc thúc của ta đánh lui Lữ Nhất Hải, phải không?” Hàn Tiểu Tranh muốn nhìn xem sắc mặt của Phục Ngưỡng, tiếc rằng không nhìn thấy được.

Phục Ngưỡng nói: “Mộc thúc thúc? Ô, người nói Diệp Thích à? Cách xưng hô thật kỳ lạ! Người nói không sai, đêm ấy ta có ra tay, chỉ đáng tiếc lúc đó ta không biết hấn đã trúng độc, nên khi Lữ Nhất Hải bỏ chạy, ta liền đuổi theo, không kịp chú ý đến hấn, thật không ngờ sau đó hấn lại... lại chết!”

Lời nói của Phục Ngưỡng lộ rõ vẻ bi thương và ray rứt. Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ, nghĩ bụng: “Tuy người và Mộc thúc thúc trước đây là hảo bằng hữu, nhưng sau khi phát sinh chuyện giữa Mộc thúc thúc và thê tử của người, người lại không nghĩ đến thù hận sao? Tuy Mộc thúc thúc bị người ta lập mưu lôi cuốn, nhưng nỗi hận bị đoạt mất vợ sao lại dễ dàng hóa giải như vậy được!”

Tất nhiên, nghi vấn trong lòng lần này dù thế nào đi nữa Hàn Tiểu Tranh cũng không dám nói ra.

Phục Ngưỡng lại nhìn thấu suy nghĩ của Hàn, bèn nói: “Ta biết người sẽ nghĩ đến cái gì. Đương nhiên, ta cũng hận Diệp... Diệp Thích, nhưng sau đó ta mới biết đây là một âm mưu, từ lúc ta và nàng thành thân thì đã bắt đầu là một âm mưu, nàng là một con rắn độc mà Thần Thủ thả bên mình ta!”

Nói đến đây, Hàn Tiểu Tranh tuy không nhìn thấy mặt Phục Ngưỡng, nhưng từ thanh âm có thể nghe được nỗi phẫn hận của Phục Ngưỡng. Đối với việc như thế, Hàn Tiểu Tranh chỉ biết ngậm miệng, rửa tai mà nghe.

Phục Ngưỡng im lặng một lúc, như muốn lấy lại bình tĩnh, sau một loạt tiếng ho sặc sụa rồi lại từ từ nói tiếp: “Giáo chủ chúng ta đối với ta và Diệp Thích đích thật có lòng nghi kỵ, cho nên người đem ả đàn bà đó gả cho ta chỉ vì muốn kiểm chế ta. Người cũng không ngờ rằng mục đàn bà này là người của Vong Ưu Cung thâm nhập vào Vô Nhai Giáo, mục liên thừa cơ hội này khơi dậy sóng gió, nhất thời làm cho thực

lực Vô Nhai Giáo giảm đi rất nhiều. Nhưng giáo chủ thấy trừ được ta và Diệp Thích thì trong lòng đã rất vui mừng rồi, cho nên không có chút hoài nghi gì nữa!”

“Mụ thật sự là một vị công chúa sao? Thật sự là em gái Thần Thủ à?”

“Ha ha ha, mụ là công chúa? Mụ làm sao có thể là công chúa? Những lời đó, chỉ là Thần Thủ bịa ra! Mục đích hắn nói như thế chỉ là để gắn mối liên hệ giữa hắn với A Vân, khiến cho những việc sau này được phát triển thuận lợi mà thôi!”

Ngữ khí của Phục Ngưỡng đầy vẻ mơ hồ, không biết hắn đang cười Thần Thủ, vợ hắn, hay là Hàn Tiểu Tranh, hoặc giả là cười cái si ngốc của hắn?

Bất luận thế nào, thê tử của hắn đã phản bội hắn, trong lòng hắn nhất định đã rất đau khổ, mà nỗi đau khổ này chắc chắn là không bao giờ phai mờ, nhưng hắn lại không muốn để cho người ta biết, ngay cả bản thân hắn cũng không muốn chấp nhận.

Cho nên, hắn châm biếm người đàn bà của hắn, cưỡng bức bản thân hắn thù hận người phụ nữ của hắn.

Chẳng phải hắn rất thống khổ ư?

Hàn Tiểu Tranh nói: “Thần Thủ đã không phải là cậu của A Vân, mà A Vân vẫn đang ở trong tay hắn, vậy hắn có làm hại A Vân không?”

Phục Ngưỡng đáp: “Kỳ thật điều này không quan trọng”.

Hàn Tiểu Tranh giật mình: “Tại sao?”

Phục Ngưỡng đáp: “Bởi vì A Vân mà người gặp không phải A Vân thật!”

Hàn Tiểu Tranh cũng trở nên hồ đồ, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đầu mình trở nên trống rỗng, bên tai cũng vang lên tiếng “u u...”.

A Vân không phải A Vân? A Vân mà Hàn Tiểu Tranh đã gặp lại không phải A Vân thật?

Hàn Tiểu Tranh như thành người bị câm không biết nói chuyện, bộ dạng hiện lên một nét khờ khạo, ngốc nghếch.

Một lúc lâu sau, Hàn Tiểu Tranh mới định thần lại, vội vàng đến nỗi lắp bắp: “Nàng... nàng... nàng...”.

Phục Ngưỡng cắt ngang lời nói của Hàn: “Đáng tiếc rằng ta cũng không biết A Vân mà người gặp là ai, cũng không biết A Vân thật đã đi đâu”.

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, vội hỏi: “A Vân thật có từng rơi vào tay bọn chúng không?”

Phục Ngưỡng đáp: “Đương nhiên, nếu không thì làm sao bọn chúng có thể giả mạo được A Vân để mê hoặc người? Ta cho rằng từ lúc A Vân vào Lục Vương Phủ đến nay, chưa hề trở ra, mấy hôm trước ta mới biết A Vân thật đã không ở trong Lục Vương Phủ từ hai năm trước rồi!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nói như vậy, A Vân mà ta gặp lúc mất trí nhớ, cũng là giả mạo à?”

Phục Ngưỡng đáp: “Không sai”.

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh như bị búa nặng đập vào: “Vì sao bọn chúng lại làm như thế?”

Phục Ngưỡng nói: “Bởi vì có như thế mới có thể khiến người không để ý đến quá khứ của A Vân, sao lãng đến mức quên cả việc cô ấy đã trở thành thê tử của Tả Chi Nhai, khi người bị rơi vào phần nhu tình này cũng là lúc kế hoạch của bọn chúng triển khai thuận lợi!”

Trái tim của Hàn Tiểu Tranh se thắt lại. Những ngày chung sống với A Vân, trong lòng Hàn Tiểu Tranh đã nảy sinh tình ý thật sự, mà loại cảm tình này càng ngày càng nồng thắm, ai có thể ngờ rằng đây lại là một cái bẫy của kẻ khác bày ra?

Điều làm Hàn Tiểu Tranh khó chịu nhất không phải là vì bị lừa dối, mà là lần đầu tiên xuất hiện tấm chân tình của mình lại bị sự vô tình hí lộng. Có lẽ, lúc Hàn Tiểu Tranh tình chân ý thiết, thì đối phương đang âm thầm cười giễu!

Tim đau như lửa đốt, giống như đang bị một đôi bàn tay thô tháo giày vò.

Hàn Tiểu Tranh bỗng bật cười, cười đến không thể dừng lại được, cứ thế cười, nước mắt tuôn rơi.

Hàn Tiểu Tranh không biết vì sao mình cười, vì sao mình rơi lệ.

Có lẽ chính vì không biết mới thật là khắc cốt ghi tâm?

Phục Ngưỡng vẫn im lìm nhìn Hàn Tiểu Tranh từ trong bóng tối, Phục Ngưỡng biết mình hoàn toàn hiểu rõ Hàn Tiểu Tranh, vì loại cảm giác dở khóc dở cười này Phục Ngưỡng đã từng có, thậm chí còn mãnh liệt hơn Hàn Tiểu Tranh.

Đằng sau sự bình tĩnh này, có thể cảm giác được một loại áp lực tựa như một loại thuốc nổ có thể hủy diệt tất cả trong chớp mắt.

Hàn Tiểu Tranh nói như đang cố rặn từng chữ cho rõ ràng: “Ta nhất định sẽ tìm được A Vân thật! Nếu nàng đã chết, thì máu của nàng phải được trả giá gấp trăm lần!”

Thanh âm của Hàn Tiểu Tranh không cao, nhưng ai cũng có thể nghe thấy một sự lạnh lùng có thể làm đông cứng tất cả.

Phục Ngưỡng nói: “Tuy rằng võ công của người có thể đã cao hơn ta, nhưng còn nhiều mặt, người cần sự giúp đỡ của ta”.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Ta chỉ là lớp sau của võ lâm, làm sao dám sánh với tiền bối?”

Phục Ngưỡng lại cười, nói: “Người đừng có rớt mê hồn thang cho ta, gần hai mươi năm nay, võ công của ta đã không còn tiến triển thêm được nữa, nhưng nhảy nhót tới lui suốt một thời gian dài, cũng xem như đã thấu hiểu được nhiều việc, tăng thêm không ít tâm nhãn, cũng chính là kinh nghiệm giang hồ trong miệng người thường vậy”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Được tiền bồi chỉ giáo, thật là phúc khí của ta”.

Phục Ngưỡng nói: “Đừng có tiền bồi trước tiền bồi sau, người không sợ gọi thế ta già đi à? Ta không lớn hơn Mộc thúc thúc của ngươi bao nhiêu đâu”.

Hàn Tiểu Tranh lại cất giọng cười “hi hi...”